

Capa-járat beszámoló – Perpignan, Visa pour l’Image – Reviczky Zsolt

Minden év szeptemberében Perpignan látja vendégül a világ legnagyobb sajtófotó-fesztiválját. 1200 fotóriporter, 280 sajtóügynökség, összesen 3000 szakmabeli 60 országból és a főbb gyártók is megjelennek. Idén a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központ szervezésében és támogatásával nyolc fős magyar különítmény (Virágvölgyi István, Barakonyi Szabolcs, Ferenczy Dávid, Hajdú D. András, Kurucz Árpád, Stiller Ákos, Magócsi Márton és én) is részt vett a rendezvény szakmai hetén.

A Központ fedezte az utazás költségeit, valamint a 60 eurós regisztrációs díjat, mi pedig a szállást, az ellátást és a biztosítást fizettük. Így kb. dupla annyi magyar kolléga juthatott el a fesztiválra, mintha az összes költséget a Központ állta volna. Csak üdvözölni tudom ezt a fajta megközelítést. Szerintem a mi hozzájárulásunk biztosítja, csak olyan fotós utazik, aki valóban komolyan gondolja az önképzést, ráadásul többek juthatnak el egy olyan eseményre, ahova minden angolul vagy franciául akár csak alapszinten beszélő hazai szakmabelinek el kellene jutnia.

Fotó: Reviczky Zsolt

A Palais des Congrès volt az esemény központja, az előadások, szakmai beszélgetések, workshopok, portfólió review-k helyszíne.

Minden este több órás vetítésnek adott otthon a történelmi belvárosban található Campo Santos. A 21.45-től kb. 11.30-ig tartó vetítések első felében az elmúlt év legfontosabb eseményein készült fotókat láthattuk, a második részben Jean-Francois Leroy válogatását nézhettük a számára értékes projektekből, saját szerkesztésében. Újra rá kellett döbbernem, mennyire fontos a jó képszerkesztés még egy vetítés esetében is. Némi energiát igényelt a szerintem túlságosan bő lére eresztett anyagokban a számomra igazán fontos képekre koncentrálni és úgy tűnt eléggé hullámzó volt a színvonal, de hihetetlen élmény volt, mikor pl. Arnau Bach, vagy William Daniels katartikus anyagait láthattam, hogy csak kettőt említek a fantasztikus alkotók közül.

Azt még talán megjegyezném, hogy szeptember 6-ig egész életemben összesen nem láttam ennyi emberi holttestet – még fotókon sem – mint a Perpignan-i fesztiválon. Ez természetesen egyrészt újra ráébresztett, mennyire agresszív faj maradtunk, másrészt viszont arra is utal, hogy a sajtófotózás mennyire brutálissá vált a kor médiájához alkalmazkodva. Sokszor meglehetősen öncélúnak, pusztán hatásvadászatnak tűnt a

konfliktusfotózásnak ez a formája, ahol mondjuk csak William Daniels, vagy Maxim Dondyuk mutatta meg mifajta feldolgozásnak van egyáltalán értelme. A többi szerintem csupán bulvár otrombáskodás az embertömegek fájdalmában.

Minden évben megjelennek Perpignanban a világ vezető lapjainak – The New York Times, Geo, National Geographic, Washington Post, TIME, Le Monde, stb. – és a legnagyobb képügynökségek képszerkesztői közül is jónéhányan. A portfóliómat Sandy Ciric-nek (Director of Photography, Getty Images) és MaryAnne Golon-nak (Director of Photography, Washington Post) mutattam meg. Rendkívül inspiráló volt ilyen kaliberű emberektől pozitív visszajelzéseket kapnom. Rá kellett azonban jönnöm, nem a megfelelő összeállítással érkeztem. Általános portfóliót vittem, rövid válogatásokat mindenféle munkáimból, de sokkal több értelme lett volna egy-egy fontosabb projektomból jóval több, 25-30 fotót mutatni.

Esténként a vetítések után a résztvevők nagy része a Café de la Poste nevű szórakoztatóipari üzemegységben folytatott szakmai eszmecserét a minőségi francia borok hathatós támogatásával. Én viszonylag hamar kidőltem itt a sorból, mert reggel 10-kor olyan szakmai programok indultak a Palais des Congrès-ben, ahol nem lehetett nem ott lenni. A Canon workshopjain így előben hallgathattam Tom Stoddart-ot, Ziv Koren-t és Don McCullin-t. Újra csak azt az üzenetet kaptam az előbb említett legendáktól: hiába van fotómasina a szemem és a világ között, igazán jól csak a szívvel lát/láttat az ember. Na jó, ők nem ennyire nyálasan fogalmaztak. Illetve Tom Stoddart igen.

A workshopok, a vetítések, panelbeszélgetések és a tengerparton töltött ebédszünet (mégiscsak a francia riviérát választották az élhetetlen szervezők a fesztivál helyszínéül) mellett végiglátogattam a város fantasztikus történelmi tereiben, kolostorokban, templomokban létrehozott kiállításokat. A NEVEK: Anja Niedringhaus, Anne Rearick, Chris Hondros, Alvaro Ybarra Zavala, Olivier Laban-Mattei, Maxim Dondyuk, Mary F Calvert, Pierre Terdjman és még sokan mások. Képmérgezés ide, vagy oda, fantasztikus élmény, inspiráció és tanulság volt a munkáikat látni, több esetben az alkotók vezetésével.

Nem tudom kell-e tovább bizonygatnom mennyire hasznos és motiváló volt a fesztiválon eltöltött hét. Abban azonban biztos vagyok, egy alkalom nem alkalom és a megszerzett Perpignan-tapasztalattal szeretnék jövőre visszatérni és még jobban kiaknázni a lehetőségeket.

Még egyszer köszönöm a Capa Központ támogatását, minden kollegámnak szívből kívánom/ajánlom, jusson el az eseményre és töltődjön élményekkel, tudással.

Üdvözlettel,

Reviczky Zsolt

Budapest, 2014-10-14